

Szerző: ZÖLDI ANNA
Építészeti fotó: BUJNOVSZKY TAMÁS
Drónfotó: TAKÁTS BENEDEGÚZ
Építészet: NARMER ÉPÍTÉSZETI STÚDIÓ

Mútárgykórház

OMRRK – ORSZÁGOS MÚZEUMI RESTAURÁLÁSI
ÉS RAKTÁROZÁSI KÖZPONT

A Liget-projekt viták kereszttüzeben alakul, és végkimenetele még mindig bizonytalan. A sok, látványosnak ígérkező építészeti csoda még várat magára, miközben a harcmező peremén csendben kiépült a múzeumi szakma háttországá. Az Országos Múzeumi Restaurálási és Raktározási Központ névre hallgató komplexum száraz tudományos elnevezése és józan építészeti megformálása dacára nem kevesebb csodát rejt magában, mint kritikával fogadott társai.

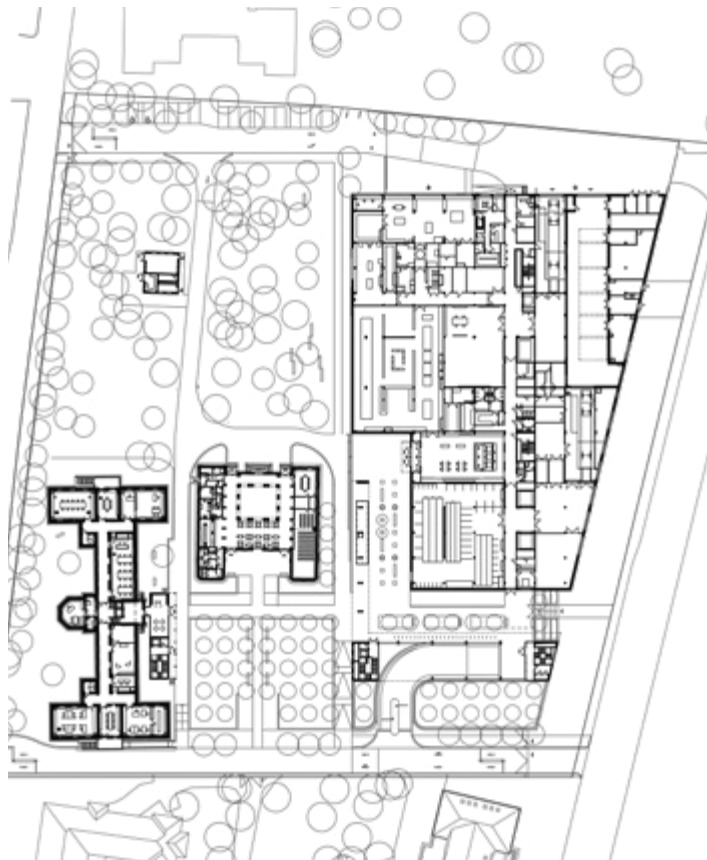

A

bonyolult elnevezés hűen tükrözi az intézmény feladatának összetettségét. A soktízezer négyzetméteres épületegyüttes minden eleme szigorú technológia elvárásait követi. Az építészeti bravúr a lényegében fantáziátlan ipari és iroda-funkció olyan igényes megformálása volt, amely megfelel az intézmény rangjának – ugyanis Európában egyedülálló kapacitású múzeumi központról van szó. Ennél többet csak a Louvre saját részecskegyorsítója és a British Museum néhány különleges műszere tud a műtárgydiagnosztika területén.

Messze van már az a kor, ami az átlagos látogató fejében feldereng a múzeum szó hallatán. Az ódon raktárak poros polcain megbújó antik kincsek és a köztük kutakodó nem kevésbé antik habitusú muzeológusoknak ma már legfeljebb a „Harry Potter” vagy a „Da Vinci-kód” világában van létjogosultságuk. A hajdani Szabolcs utcai kórház területén létrehozott kampuszon egész másféle, sci-fi elemekkel átszótt thrillert lehetne forgatni. Többszint magas kráterek, kígyózó csövek, gombnyomásra nyíló és záruló tonnás polcrendszerek, nitrogéngázzal működő tűzoltórendszer, óriásliftek és rejtélyes rendeltetésű kamrák kínálnak beláthatatlan lehetőséget egy majdan itt garázdálkodó főgonosz számára.

Addig azonban békésen szolgálják a múzeumi szakma megváltozott igényeit. A Ligetben felépítendő látványos épületekkel szemben a legfőbb szakmai kifogás az volt, hogy a múzeum nem csak a közönség elkápráztatásának színhelye, hanem a gyűjtemény gondozásának, tárolásának, gyarapításának és kutatásának terepe is. A klasszikus múzeumépületek a gyűjtemények állandó gyarapodásának következtében ma már aligha felelnek meg a korszerű műtárgykezelés feltételeinek. Valójában az anyag volumene miatt a nagy múzeumok esetében elképzelhetetlen, hogy egy épület egyszerre feleljen meg a kiállító- és kutatóhely

Az épület feluszását megakadályozó lehorgonyzó cölöperdő sűrűsége jól kivehető a fenti átnézeti metszeten

A kampusz lelke: az új épület, ahol a raktározás és restaurálás misztikus folyamata zajlik (lefelé négy emelet mélységig)

Európában csupán két ilyen intézmény van: az egyik a londoni British Museumhoz, a másik pedig a szentpétervári Ermitázshoz tartozik.

A homlokzatok eredetileg a téglá színéhez igazodtak volna, de a természetes fény reflexei hátrányosan befolyásolták volna a fényviszonyokat, így a restaurátorokkal egyetértésben alakult ki a közepszürke árnyalat.

Szemben a raktárak és a restaurátor-műhelyek bejárata

követelményeinek. A világ nagy gyűjteményei ezért egyre inkább külső raktárakban oldják meg a tárolást és a háttér munkát. A trend a budapestihez hasonló központok kiépítése, de nagyon kevés olyan múzeum van, ahol az eredeti épület bővítésével ez megoldható. Európában csupán két ilyen intézmény van: az egyik a londoni British Museumhoz, a másik pedig a szentpétervári Ermitázshoz tartozik, előbbinél számos korláttal küzdöttek a tervezők, elsősorban a korlátozott építési hely miatt. A budapesti fejlesztés mérföldkönek számít, és nem csak a magyar múzeumi szakma életében.

Az építészek számára érthető módon kihívást jelentett, hogy lényegében előképek nélkül kellett

dolgozniuk. Saját korábbi tapasztalataik – a Narmer Építészeti Stúdió nevéhez számos kiállítás és kiállítóhely tervezése kapcsolódik – és a nemzetközi példák elemeinek kreatív újragondolása révén alkották meg a koncepciót 2012-2013 során, a múzeumi szakma kiválóságaiból álló munkacsoporttal együttműködve. Az előkészítésben nem csak a műtárgyvédelem, a restaurátor szakma, a kurátori terület részéről vett részt egy-egy szakember, nagy szerep jutott a műtárgymozgatók képviselőjének is. A legelső feladat a megfelelő helyszín megtalálása volt. A Ligettől egy utcára eső Szabolcs utcai kórház elhagyott területe minden szempontból megfelelt a követelményeknek. Egyik oldalról a Nyugatiba tartó vágányok határolják,

másik oldalon a XIII. kerületi rendőrség bázisa, illetve katonasági terület, hátulról pedig az orosz külképviselet fegyveresen őrzött területe – biztonsági szempontból keresve se lehetett volna jobb helyszínt találni, így az építészek javaslatát a projektgazda azonnal elfogadta. A XIII. kerületi főépítész, Arató György is támogatta projektet, felismerve, hogy a nagyon leromlott állapotú terület közepének rehabilitációja magával hozza majd az egész térség újjászülését, ahogy ez azóta el is indult.

A 2007-ben bezárt kórház területén sokféle minőségű, számos tervezőtől, köztük jőnévűektől (többek között Freund Vilmos, Quitner Zsigmond, Hajós Alfréd, Mináry Olga, Román Ernő és Román Miklós, Tomay Tamás) is származó épületállomány fogadta a tervezőket, ahogy ők fogalmazzák, a „csúcsbuhera” állapotában. Az első feladat annak eldöntése volt, hogy ebből mi az, amit érdemes megőrizni, illetve hogy ebbe a zavaros kontextusba hogyan illeszthető be az a szigorú technológia, amit a leendő intézmény követel. A telket végül két részre osztották, a Szabolcs utcai részen még mindig működik Budapest egyetlen hajléktalankórháza, a Román testvérek tervezte épületbe pedig a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Országos Toxikológiai Szakértői Intézet költözött. A maradék telekrészen a hajdani zsidó kórház korábbi állapotában a Bókay tér, illetve park körül a hitközség építésének, Freund Vilmosnak két épületét a rehabilitáció megőrizte,

a kevésbé értékes, lebontott épületek helyére pedig elkészült az új 7 szintes restaurátor és raktárépület. A végleges koncepció kialakításához az adta a lehetőséget, hogy a talajmechanikai szakvélemény igazolta: a raktár négy szint mélységben a föld alá süllyeszthető, így lehetővé vált a hatalmas alapterület – mintegy 37 ezer négyzetméter a régi épületekkel együtt – dacára a kórházi kampusz eredeti léptékéhez igazodó felszíni beépítés, illetve az ősfás park megtartása.

A tervezők számára a szigorú technológia követésén túl elsődleges szempont volt a hely karakterének megőrzése – minden építészeti beavatkozás ehhez igazodik. A szükséges számú parkolóhely a föld alá került, az egyszintes mélygarázból csak három lépcsőtorony jelenik meg a térszínen, ahonnan a különböző funkciójú tömbök közvetlenül megközelíthetőek. A terület centrumában áll a hajdani felvételi épületből kialakított zsidó imaház felújított téglaburkolatos pavilonja, amely a helyreállított és napközben a közönség számára nyitott parkban étteremként működik, illetve konyhája és konferenciaterme révén az intézményhez kötődő reprezentatív feladatokat tölt be. A felismerhetetlenségig átalakított épület tervdokumentációja nem maradt fenn. Noha sejthető volt, hogy a szomszédos, egykori Bródy kórház tervezőjének, Freund Vilmosnak köze lehetett a tervezéshez, erre mégis egy, a megnyitóról tudósító újságcikk derített csak fényt. Néhány képeslap és egy Divald Kornél-fotó alapján a homlokzatok hiányzó

részeit sikerült visszaállítani, a belső azonban számtalan átalakításon esett át, többek között kazánház és hematológia is volt a közepén íves árkádokkal körülvett, hajdan reprezentatív teret tartalmazó épületben. Mivel itt nem volt funkcionális kötöttség, a tervezők úgy döntöttek, hogy lecsupaszítva megőrzik az egykori imaterem, korábban a kórház névadójának, Bródy Adélnak a szobrát őrző tér szerkezeteinek látványát. Az eredeti stukkódíszítésből egy medalion megmaradt, csakúgy, mint az adományozó táblák lenyomatai, az egykori terazzopadló fragmentumai, vagy a később beépített födémek, a „kazánház periódus” födémgerendáinak a nyomai. A meghökkenően nyers látványt nyújtó konzervált téglafalak a steril kortárs építészeti térben csak a megbízóval vívott küzdelem árán őrizhették meg mellbevágó, ám a hely szellemiségéhez maximálisan illő mementó-jellegüket.

A hajdani Bródy Adél kórházépület eredeti külsejét szintén fotók alapján állították helyre. A kutatóbázist befogadó tömb három oldalán finoman megfogalmazott kortárs kiegészítést kapott. Eredeti funkciójából adódóan folyosós alaprajza megfelelt a kutatóhelyeket, irodákat és archívum-helyiségeket befogadó tér követelményeinek, így belül az eredeti térstruktúra kitisztításával sikerült elhelyezni a kívánt új funkciókat. A natúr fa, fehér és szürke visszafogott, nagystílusú alkalmazásával korszerű és elegáns belső terek jöttek létre. A kórházi pavilonnak eredetileg nem volt

A hajdani felvételi
épületből kialakított
zsidó imaház felújított
téglalaburkolatos
pavilonja

A tervezők számára a szigorú technológia követésén túl elsődleges szempont volt a hely karakterének megőrzése – minden építészeti beavatkozás ehhez igazodik.

Az egykori imaterem csupán lecsupaszított vázként volt megmenthető

előcsarnoka, ezt a bejárat elé emelt látszóbeton, üvegezett pavilonnal pótolták a tervezők – itt érkezik meg az egyik függőleges közlekedőmag is a parkolóból. Ugyancsak kortárs megfogalmazású az épület két rövidebb végfalán valaha állt többszintes, öntöttvas szerkezetű balkonok újjáépítése. Ezen túlmenően azonban az épület sárgás és vöröses, puha téglával burkolt homlokzatai eredeti karakterüket kapták vissza. A vesekőzúzó falának bontásakor elfalazva megtaláltak ugyan két bekeretezett alaprajzot, eredeti tervrajzok azonban nem maradtak fenn egyik megőrzött épületről sem; ennek dacára a sok átalakítást megérett terület múltja pont a puha téglahomlokzatnak köszönhetően jól rekonstruálható. A CEU-n tanuló, a kórház történetét kutató Süveges Gréta a „szeretek, Juci” típusú graffitik mellett komoly tudományos kutatást folytat többek között a puha téglába vésett feliratok alapján, ehhez több ezer befotózott téglaképe áll rendelkezésére. A kórház eredeti állapotáról ugyancsak az építés közben feltártul átalakításokról több ezer fotót tartalmazó dokumentáció készült – ne feledjük, hogy a múzeumi szakma központjában járunk.

A kampusz lelke természetesen az új épület, ahol a raktározás és restaurálás misztikus folyamata zajlik. Ennek a legapróbb részletekig kötött technológiája az egyes múzeumi szakágakkal folytatott számtalan egyeztetés során nyerte el szigorú logikáját. Két intézmény, a Szépművészeti Múzeum-Magyar Nemzeti Galéria és a Néprajzi Múzeum osztozik a területen, sokféle és összetett igényű restaurátorműhelyek, dokkolók, liftek és raktárak

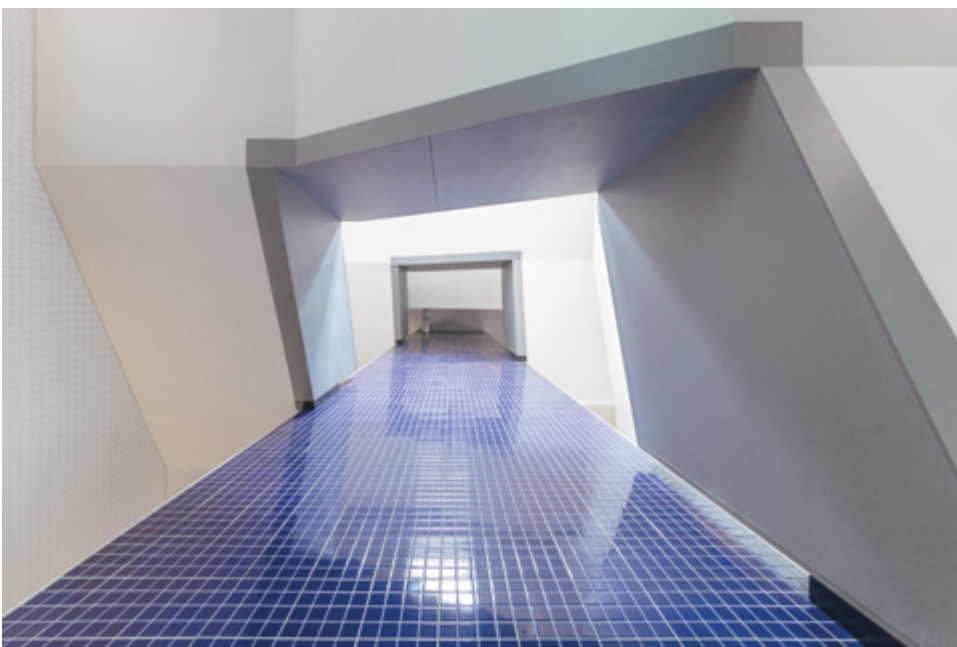
sokaságán. Ennyire bonyolult műveletsort csak nagyon tiszta alaprajzi rendszer tudhat befogadni. A főépület közepén, legalábbis a pincszinteken, egyik irányban szigorú vonal osztja ketté a két intézmény területét. Erre merőlegesen, az épület hosszengelyében helyezkedik el mindaz, ami folyik és mozog: vizesblokk, lift és lépcső. Pikáns és szürreális elemei a belső térnek az úgynevezett a vész-zuhanyok a közlekedőfolyosón – ha a vegyi anyagokkal dolgozó restaurátorok netán megsérülnének, azonnali gyorssegélyként csak megrántják a zuhanykart, míg a szakszerű orvosi ellátás megérkezik. Nem kevésbé bizarr, valóban orvosi műtőre emlékeztető látványt nyújtanak a restaurátorműtermek a plafonról lelógó, minden irányban mozgatható karos elszívóikkal és furán kukkoló kameráikkal.

Az alaprajztól a homlokzatokig minden a technológia függvényében alakult. Okos épület ez, minden részletében, de ez nem jelenti azt, hogy ne lenne kifinomultan attraktív. A tömör, az utca felé nyílások nélküli földszint lábazatként viselkedik, ezt a hatást erősíti, hogy felette az épület ablakos szintjei elfordulnak az utca vonalától, és a régi, Freund-féle beépítés tengelyét követik. A homlokzatokat eredetileg a téglaszínhez illeszkedő terrakotta színben álmodták meg az építésszek, de a kiviteli tervek során készített elemzések rámutattak, hogy a természetes fény reflexei hátrányosan befolyásolták volna a fényviszonyokat, így a restaurátorokkal egyetértésben alakult ki a középszürke árnyalat. A földszint helyszínen zsaluzott strukturált

betonból készült, felette kéregbeton-elemek burkolják a homlokzatot.

A restaurátorműtermeket befogadó szárnyak között három oldalról zárt udvarok helyezkednek el, így kapnak megfelelő megvilágítást. A műhelyekben a megfelelő fényviszonyok kialakítása jelentette a legfőbb kihívást. Minden műhely olyan tájolású, hogy a munkaidő jelentős részében csak szórt fényt kapjon, abból viszont sokfélét; a felső szinteken felülvilágítókat is kialakítottak, itt a tényleges múzeumi kiállítási körülmények is modellezhetők. Az utca felé az irodák fordulnak, középen fut végig a közlekedő terület. A földszinten az utcai oldalon, a tömör falfelület mögött vannak a dokkolók, hozzájuk kapcsolódnak a beérkező tárgyak dokumentálását szolgáló fotóműtermek. Többféle méretű liften kerülhetnek a tárgyak a térszint alatti raktárakba vagy a műhelyekbe, a legextrémebb a nyolc méter hosszú képlift, amely méltán lehet a látogató fejében forgó thriller főszereplője. A liftek előtt, a padlón az alapterület fel van rajzolva, hogy előre modellezhető legyen a bekerülő tárgyak optimális elhelyezése. Az egyik melléklépcsőházban játszódik a múzeumi horror újabb fejezete, ahol a hét szint teljes mélysége feltáruul egy aknán át.

Az egykori Bókay-kert felől nyílik a személyi főbejárat, a két múzeum közös előcsarnokából egy-egy látványraktár közelíthető meg, amit alkalmanként a közönség is látogathat. A sci-fibe illő tartalom ehhez méltó felvezető teret is kapott, a tágas előtér végében végigfutó egyenes pult nyilvánvalóan megálljt, de egyúttal

tiszteletet is parancsol. A Néprajzi Múzeum földszinti látványraktárába kerültek a legnehezebben mozdítható tárgyak, a Szépművészeti oldalán a múzeum gipszmásolatgyűjteményének darabjai lesznek kiállítva. Ezek ékessége egy, az udvari homlokzat teljes hosszában végigfutó üvegfalon át kívülről is megcsodálható lesz: az Olympiai Zeusz templom nyugati oromzatának szoborcsoportja, mely utal az anyaintézménnyel való kapcsolatra, párja éppenséggel a Szépművészeti Múzeum timpanonját díszíti. A másolatgyűjteményt az intézmény egykori igazgatója, Pulszky Ferenc készítette, értékét többek között az is adja, hogy az ókori szobrok eredetijei közül sok mára elpusztult, csak másolatban tanulmányozható. A gyűjtemény tematikus részét a helyreállított komáromi Csillagerődben fogják kiállítani, itt egy „klasszikus” tanulmányi gyűjtemény kerül bemutatásra.

Vélné az ember, hogy a múzeumi szakma egésze kezdettől lelkes ujjongással fogadta az új létesítményt – ez azonban finoman szólva is túlzás. A tervező építésznek rengeteg harcot kellett megvívniuk a jelenlegi gyakorlatot számos ponton felülíró technológia honosítása során. A térszint alatti négyszintes tömöraktár volumene, sőt, pusztá gondolata váltotta ki a legtöbb kétséget a szabadon, kézi módszerrel kutatható raktározáshoz szokott szakmában. A jelenlegi rendszerben viszont minden gombnyomásra, QR-kódos keresés alapján működik, élő ember a raktárban csak az ún. zsilipelő terekben tartózkodhat huzamosan. Ez persze jó a tárgyaknak, de szokatlan a muzeológusok számára. A tervezők dolgát az nehezítette, hogy a tervezés megkezdésekor még nem állt rendelkezésre megfelelő műtárgyjegyzék ahhoz, hogy a kívánt kapacitást pontosan meghatározzák, így végül alapos becslésre, előzetes tapasztalatokra hagyatkozva tűzték ki a paramétereket – nem mellékesen a költségek és terület beépíthetősége is gátat szabtak a projektnek. A folyamatosan érkező műtárgyadatok tízezrei aztán igazolták, hogy az előzetes kapacitásszámítás helyes volt. A raktározás mikéntje sem volt egyértelmű, a muzeológusok értelemszerűen az alkotók, illetve tematika szerinti raktározás hívei, ez azonban sokszor többszörös helyigényű, mint a méretre optimalizált tömöraktári rendszer. Végül a költséghatékonyság győzött, a legoptimálisabb elhelyezést a tervezők többek között a bútortalabszabászatban is használt szoftver segítségével hajtották végre, amelyet sikerrel alkalmaztak a szobrok kapacitásszámítása esetében is. Így sikerült a mintegy 5 ezer szobrot alig több mint ezer négyzetméteren elhelyezni, ami, lássuk be, elsőre meghökkentő eredmény. A megfelelő légállapotot a mintegy 20 múzeumi osztály sok és sokféle igényéből redukálták végül 3 különböző hőmérséklet és páratartalmú állapotra, ami még így is egyedülállóan érzékeny a külföldi múzeumok mai gyakorlatához viszonyítva.

A legfőbb kérdés persze elve az volt, mennyire ésszerű értékes, sőt, felbecsülhetetlen értékű tárgyakat a föld alá helyezni. Számos érv szólt persze emellett a biztonságtól a megfelelő hőmérsékletig, csak hát ott az a fránya talajvíz. A mérések szerint általában száraz a terület, de bizonyos dunai vízállásnál előfordul hirtelen emelkedés, így a szigetelést 12 méter magas vízoszlopra tervezték. A rendszer olyan, hogy víznyomás esetén az ún. visszatapadó szigetelőréteg odapréselődik a pincefalhoz

Többféle méretű liften kerülhetnek a tárgyak a térszint alatti raktárakba vagy a műhelyekbe, a legextrémebb a nyolc méter hosszú képlift

és kémiai reakcióban hozzáköt, így az esetlegesen bejutó víz és a javítás helye meghatározható, ellentétben más rendszerek vízvándorlási eseteivel. A kivitelező a biztonság kedvéért három szivattyúzható kutat is elhelyezett az alaplemez alatt. Ha nem a víz, akkor a tűz is tehet mérhetetlen kárt a műtárgyakban. Itt a tervezők vereséget szenvedtek, az általuk javasolt, oxigénelvonáson alapuló technológia helyett – ahol a tűz meg sem tud gyulladni – nitrogéngázzal oltó rendszer valósult meg.

A gépészet egyébként is hihetetlen volument, a beépített légtér mintegy 25%-át foglalja el az épületben. A fűtést-hűtést 160 talajszonda, a világítást napelempark szolgálja. Az épület minden egyes műszaki részlete, az épület felúszását megakadályozó lehorgonyzó cölöperdőtől a tetőn paravánok mögé bujtatott gépészeti rengetegig hű tükre a 21. század szürreális technológiai fejlettségének. A lényeg azonban mégiscsak a múlt, amit ez a hadrendbe állított technológia megőrizni és a jövőre hagyományozni kíván. A műtárgykórházban gyógyított objektumok a feltámadást várják föld alatti szanatóriumukban. Bárhol épüljenek is fel az itt raktározott emlékek kiállítására szánt épületsodák, a Liget-projekt részeként felépült restaurálási és raktározási központ az egész múzeumi szakma nyeresége, referenciapont a jövő számára.

A tervezés éve: 2012-2016

Az építés éve: 2016-2020

Nettó szintterület: 36710 m²

Generáltervező: NARMER ÉPÍTÉSZETI STÚDIÓ

Felelős tervező: VASÁROS ZSOLT DLA,
építés vezető tervező

Projektvezető építész: MEGYESI ZSOLT
építés vezető tervező

Építész tervezők: SASVÁRI ÁRON,
SOMLAI ANIKÓ, BANDUR-JUHÁSZ EMŐKE,
NAGY GÁBOR

Építész, belsőépítész és grafikus munkatársak:

VÉNER ÁGNES, EISZRICH ÁGNES,
GÁLL ANDRÁS, KOVÁTS PETRA, KÖNIG
ANNA, KRAUTH VERONIKA, VASÁROS-
LÉVAI MELINDA, MOLNÁR BIANKA, NUSSZER
DIÁNA, SZABÓ ANNA, MAYER TAMÁS, SÁGI
GERGELY, SZABÓ RÉKA, BÁLINT ADRIENN,
BÉKÉS ÁDÁM, TARI BÁLINT, BROTESSER
ZSUZSANNA, ZSARNÓCZKY RENÁTA

Történeti kutatás: SÜVEGES GRÉTA, VASÁROS
ZSOLT DLA, KRALOVÁNSZKY RÉKA, SZABÓ
ZOLTÁN

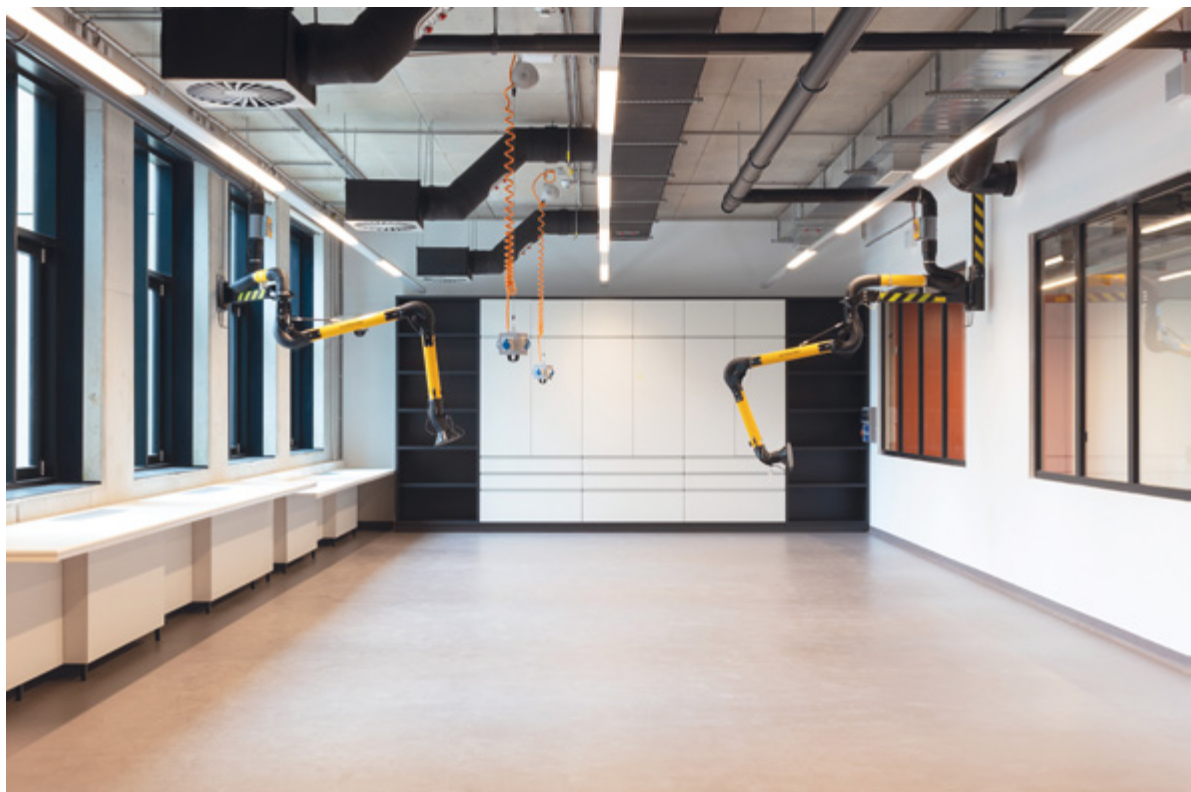
Tájépítész: MÜLLER KRISZTINA

Szabályozási terv: DR. NAGY BÉLA

Projektmenedzsment, tervezésmenedzsment,
költségszabályozás, műszaki ellenőrzés,
BREEAM-minősítés: ÓBUDA GROUP-LIGET
MÉRNÖK KONZORCIUM
Generálkivitelező: STRABAG ÉPÍTŐ KFT.
M megbízó: VÁROSLIGET ZRT.

Tudományos és szakmai tanácsadók:

ALMÁSY IVOR, ANDÓ GÉZA, ARATÓ
GYÖRGY, BAKU ESZTER, BALOGH ILONA,
BERTA ZSOLT, DR. BODNÁR SZILVIA,
BOGNÁR ZSÓFIA, DR. DÁGI MARIANNA,
FÁBIÁN MÁRIA, FÁY ANDRÁS, FÖLDI
ESZTER, GALÁNTAI GYÖRGY, DR. GERGELY
MARIANN, DR. GESKÓ JUDIT, GILA
ZSUZSANNA, GIPPERT LÁSZLÓ, GONDA
ZSUZSANNA, DR. GRANASZTÓI PÉTER,
GULYÁS DOROTTYA, DR. GYÖRGY PETER,
HELFRICH SZABOLCS DLA, HERING ZOLTÁN,
DR. KEMECSEI LAJOS, KLANICZAY JÚLIA, DR.
KOVÁCS ZOLTÁN, LACKNER MÓNICA, LÉVAY
ZOLTÁN, DR. LIPTAY ÉVA, MARTINOVICS
ZOLTÁN, ORBÁN GYÖRGY, PANKASZI
ISTVÁN, DR. PATTANTYÚS MANGA, PERGER
KATALIN, DR. PETRÁNYI ZSOLT, PETRILLA
ZSOLT, PIRI MÁTYÁS, DR. PLESZNIVY EDIT,
DR. RADVÁNYI ORSOLYA, RITOOK PÁL, DR.
RÓKA ENIKŐ, DR. RÓZSAVÖLGYI ANDREA,
SCHILLING SÁRA, SIMON GÁBOR, SZABÓ
EMMA ZSÓFIA, DR. SZARVAS ZSUZSANNA,
DR. SZEIFERT JUDIT, DR. SZENTESI EDIT,
SZÉPVÖLGYI KATALIN, DR. SZŐCS MIRIAM,
SZTOJANOVITS MÁRTON, SZÜCS GYÖRGY,
TARCSAI KINGA, TÁTRAI JÚLIA, TOKAI
GÁBOR, TORONYI ZSUZSANNA, TÓTH
MARIA, DR. TÖRÖK LÁSZLÓ, ZETYE PÉTER,
DR. ZWICKL ANDRÁS

Minden gombnyomásra, QR-kódos
keresés alapján működik

A legoptimálisabb műtárgy-
elhelyezést a tervezők többek
között egy a bútorlapszabászatban
is használt szoftver segítségével
tervezték meg

Az Argomex Építészeti és Kereskedelmi Kft. által kifejlesztett és gyártott StyleCrete® látványbeton fejlődése és fejlesztése kiválóan igazodik a mai modern kor építészeti és design igényeihez. Kül-, és beltéren egyaránt kivitelezhető a megrendelő és a tervező által megálmodott forma és felület. A magas minőségű anyag minden professzionális követelménynek megfelel.

Sokoldalúságát nem csak a felületek és a formák változatossága mutatja, hanem – köszönhetően az anyag kiváló tulajdonságainak – környezetkímélő is, mivel az alkalmazható kisebb anyagvastagság miatt az életciklus végén kevesebb hulladékkal terheli a környezetet.

Az Argomex által gyártott termékek között megtalálhatók: kül- és beltéri falburkolatok, térelemek, térbútorok, térburkolatok és vasúti esőbeállók is.

A cég mérnökei és szakemberei szívesen támogatják tanácsokkal a Megrendelőket és a Tervezőket az anyag beépíthetőségével és szerelhetőséggel kapcsolatban.

